

Morvai Péter
TOKKÁTA

Na igen, én végigjártam,
 szó se lehet róla, nincs hiányom.
 Aluljárók vörhenyes éjszakája,
 mondd, könyökölt-e már gyomorszájon?
 Kis nyamvadt nagypéntekek szomorú húrja
 ha pengett a szíveden kifeszítve,
 tudod, milyen az álmok íve!
 Loptál és megloptak:
 ártatlanok csupán a holtak -
 de akik nevetnek és dalolnak,
 akik mindennek ellenére
 azt kiáltják: holnap! Holnap!
 azokat Isten felbocsájtja,
 mint a sárkányt jókedvű gyermek:
 félig játszva, félig komolyan.

VÉGÜL ELMENNEK

Végül elmennek mindannyian -
 helyüket átengedik.

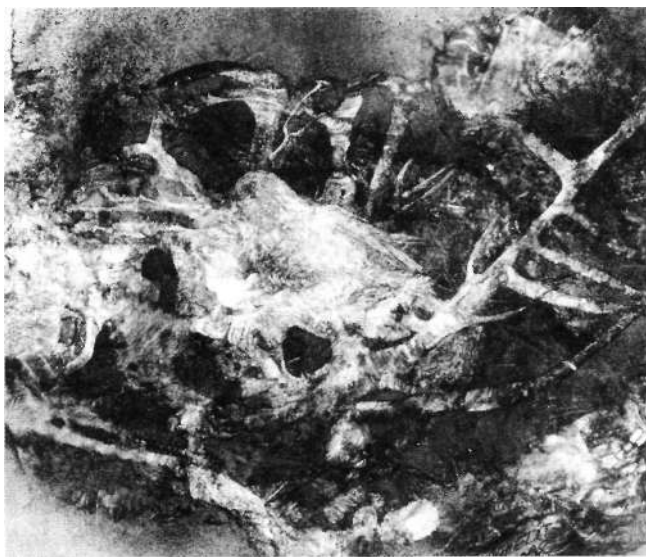
Kihűlve lóg egy nagykabát:
 valaki fölveszi majd.
 Üresen marad egy ágy:
 valaki megveti majd.
 Fölösleges egy tányér:
 maholnap asztalra kerül.

A karácsonyfák alja
 lassan megtelik gyerekekkel,
 minden ágyban alszik valaki,
 nincsen fölösleges tányér,
 és nem hűlnek ki a kabátok.

Minden hiányt betöltenek,
 minden széket megülnek,
 mindegyik pohárból isznak,
 és nem beszélnek a halálról.

ŐSZ

A rét felett ködlencse úszik.
 Fácán rikolt a fűben,
 föléje héja ír halál-jelet.
 Élet, halál.
 Gőzöl a szó a számban,
 kiszáll az ajkamon s eloszlik.
 Gamós botomra támaszkodom,
 szakállam ködtől kótyagos:
 hát milyen király vagyok én,
 akinek ősszel nincs hazája?
 Sunyin leszáll a nyirkos alkony,
 alig venni észre, hogy' siet.
 Az égbolt rezzetlen kajmán-szeme,
 a Hold: egyre fényesebb.

Ágh Edit • Hajnalváró